

Ess-li spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja cze
Eswójbny statol,
A twój swjatosť
Eradny je.

Ea staw spróznj
Naposj móznj
Lubosć ma;
Bóh pat swěrnj
Pšes spať mērnj
Ežerstwošč da.



Njeh ty spěwajš,
Eswěrnje džělasč
Wschědne dny;
Džei pat swjatosť,
Dufchi daty,
Wotpoczú ty.

E njebješ mana
Njeh czi kmana
Žiwosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotpoczú cze!

F.

Szerbiske njeđzelske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihičishežerńi w Budušinje a je tam ja šetwórtlětnu pšehedplatu 40 np. dostać.

Judica.

Jan. 6, 5.

Duž posběže Jesuś šwojej woczy a wuhlada, so wulki lud knjemu dže a praji k Filipej: „Hdže nakupimj khlěba, so bychy czi pojedli?“

Nowy póstny wobras nam dženknišche swjate seženje pšehed woczy staji. Tawšynty maja žadanje po wumóžniku a šbóžniku a so prózujaj, jehy pytacž a namakacž. Wschitzy pšehindu s teho wulkeho doma khoroch, kotremuž šwět rečaju, kóždy ma někajku naležnosć a wobčežnosć, brēmjo, kotrež cziščezi, kchiz, kotrož boli, hubjene cželo, njeměrnj wutrobu abo rostyšchene šwědomnje. Pola Jesuśa kóždy pyta a so nadžija, namakacž, schtož potreba. Je runje jako by nětko šredža w póstnym cžaku tam s tawšynt ertow kolo wokolo štyšchecž bylo wulke wołanje a šdychowanje! „Jesu, Ešywo Davidowy, šmil so nad nami!“ Derje nam a tym, hdžež w tutym našim cžaku, hdžež cžert a šmjercž wšchudžom šrudny wuřyw a šrudnišche žně džeržitej, tajka proštwaj s wěryžajeje wutroby Jesuśa pyta. Pšchetož schto dha móže tak pomhacž, trošchtowacž a šmėrowacž jako Jesuś? A njebjerje so po kóždyj spróznym a wobčeženym, kiž pšehindže, s tej šamej wulkej lubosću a šmilnosću horje? Komu teho dla póndžemy? Ja njemėm hinať a lěpje radžicž a prošycž jako: pytaj jenož Jesuśa, niczo druge — a ničtón drugi njepomha!“

Alle, kotřiz s Jesuśom šu, nješbu tola, tak dolho jako tu na šemi bydla, šrudobje póstneho cžaka na pšehozo cžekli,

a žiwjenje wšchěduje w krašnym wješelu njeje wobradžene tym, kotřiz jemu bliško šu. Wětrowe šchunjenja a žolmine štrachosće budža tež na tych pošlane, kiž šnješa Jesuśa šobu w cžolmi maju. Starosć šmė pšehicž, nija so bližicž a škaženje so pokasacž, ale šchodžicž njemóže. Šónž wšacž a šawutlicž njemóže, hdžež Jesuś šredža njes nimi je. Israelski wajchtať nješpi a njeđrema. — Dha pójmj a pytajmj Jesuśa, pójmj a wrěčmj so jašo k temu šnješej, pšchetož wón je naš Bóh a my šmy lud jehy pastwy a wozny jehy ruki! — Hdže pat dhrbimj a chzemy Jesuśa pytacž? W puščinje, na cžichim, mērnym měštuje tón cžak wozakowasche. To reča: Tam, hdžež ropot luda a šwěta cze wobda, hdžež w šwojich šemifich štarosćach a wješelach tam a šem kłodža, a kóždy to šwoje pyta a šwoju myšl jenož na kupowanje a pšchedawanje, warbowanje a wužiwanje ma, pod štarosćemi, bohatsťwom a lošchtami teho žiwjenja, hdžež tak duch teho šwěta kuježi, tam s cžezka šnješa Jesuśa namakajš. Alle njewěšch a nimašch dha drugi pučž a měštno jehy pytacž? Ja wėm, so tebi tež njeje daloko měšto, hdžež jehy cžesć bydli. Njeh wón tebe, kaž wšchitkich twojich šobupročowarjow, we wozadže kóždy njeđzelu pšehes šwony pšeheprošy: „Pójče, pójče, pšchetož wšchitko je hotowe!“ a napomina: „Pytajče teho šnješa, dokelž je k namakanju, wołaječe so k njemu, dokelž je bliško!“ Tam pytajče a budžecze namakacž.“ A tež w twojim domje mašch, jeli so jenož twojeho šbóžnika pytacž chzesh, komorku abo hodžinku, hdžež šwětej cžeknyčž móžešch, a wón czi niczo roštasowacž nima, a wot jehy waschnja a njemėra niczo

widzęc a błyskacz njetrjebajch, hdžež twojej nutrnosczi nichtón njesadžewa a njewobara. — Tam dži. Wopomni, Jesuŝ na tebje czaŝa. Tam khodž. Tam cziŝni to brémjo wŝcheho, ŝchtož hlówu napjelni, wutrobu a ŝwědomnje wobczęzi, dele, tam poŝbėhuj ŝwojej woczki k tym horam, wot kotrychž wŝcha pomoz pŝchińdze; tam w ŝwjatej czihocze, hdžež dyrbi ŝwět mjelczęc, njech twoja wutroba po wabjenju ŝwjateho Ducha a po ŝwojim Bóŝkim žadanju po žiwjenju a ŝbóžnosczzi Jesuŝa, ŝwojeho Šbóžnika pyta. — Jako hwěŝdy na njebjeŝach a jako pęŝt na morjowym brjoŝy je ŝyła tych, kotřiž hač dotal Jesuŝa pytali a k njemu pŝchiŝchli ŝu. Kajkižkuliz ludzi je pŝched ŝwojim wobliczom widzał! Š wotkal pŝchińdžechu a ŝchto mējachu wŝchitko na wutrobach! Kajke ŝpowědanja, wuŝnacza, próŝtwy a modlitwy, wołanja a ŝdychowanja je ŝkŝŝcha! — Jesuŝ wuhlada, ŝo wulki lud k njemu dže. Ty ŝy, ŝo nadžiju, teŝ mješ tutym ludom, kotryž k njemu žadanje ma. Ale ŝchto pola njeho chzeŝch? Šchto cze tam honi? Šbože ŝ czeŝka, ŝpokojnoŝcž a hordoczež wěŝcze niz. Š njeměra czeŝkaŝ a ŝe ŝtarocze pŝchińdžeŝch! Je to, ŝo ŝ nalětnym wožiwjenjom wonkach teŝ ŝtaroczež wo rolu, ŝywy a žně je w twojej wutrobje wožiwika a cze ŝtroži ŝ tym praŝchenjom: Wotkal khlěba woŝmjemy? Haj, ŝam ŝebi jón dacž nje-móžeŝch, wěŝch, ŝo tón, kiž loŝt a wětry wodži, teŝ wŝchitke mroczele, naŝch wŝchědny khlěb w ŝwojej ruzy dzerži a wudželi taŝ malo abo wjele kaž chze. Pytaj teho, wot kotrehož wuŝkŝŝcheny budžeŝch. Wón ma wjazny jako khlěb ŝa czeło. Khlěb, kiž duŝcham móž dawa k wěcznemu žiwjenju, rožděluje w ŝłowje a ŝakramentomaj wŝchitkim, kiž do njeho wěrja. Šchto bjerje ŝ jehow rufow tutón khlěb? Kiž ŝpróžny a wobczęženy pola njeho wotŝchewjenje pyta, kiž ŝwoju khudobu a hubjenoŝcž, njeprawdu a nje-ŝhmanoŝcž ŝe ŝrudobu ŝacžuwa a by tola taŝ rady wumóženy byl wot cžertowŝkich ŝwjaŝkow, wot ŝwětneho ŝtaženja a hrěŝchneho ŝatamaŝtwa a cziŝnje ŝo Jesuŝej k nohomaj, ŝ hlubiny wołajo: „Jesuŝo, Šŝyno Davidowy, ŝmil ŝo nade mnu! — jehow Jesuŝ ŝbėhnje ŝ pŝcheczelnym napomnjanjom: „Njeboj ŝo, wět jenož!“ Temu pokaže ŝwojej ruzy a ŝwój boŝ a troŝchuje: „Teŝ ŝa tebje date a pŝchelate k wodawanju hrěchow!“ — teho ŝa rufu woŝmje a cžini, ŝo wě tón pucž k žiwjenju, hdžež je wjeŝelocze doŝcž a luta rjanoczež po jehow prawizy wěcznje. „Šbóžni ŝu czi, kiž hlódni a lacžni ŝu po prawdoŝczi, pŝchetož woni budža naŝyczeni“ — a „Ša ŝym tón khlěb teho žiwjenja“, praji tón Anjeŝ, „ŝchtož ke mni pŝchińdze, tón njebudže hlódnny.“ Šamjeń. K.-L.

Pucžowanje po Božim piŝmje

abo

ŝajke myŝle nadeńdžech, Bože ŝłowo cžitajo.

Podawa ŝwěrnny cžitač „Bohaj Bóh-a“.

1. knihi Wóŝŝakowe, 34. ŝtawo

(Potracžowanje.)

Šchucžka 18. Tamna rěč ŝo Šemorej a jehow ŝynej derje ŝpodobajŝe. Dofelž bėchu je ŝwojej pobožnoŝcžu a nabožnoŝcžu wulzy liwzy, dha bėŝche jimaŝ wŝcho jenaf, hdžž mējachu ŝo pŝchi tajkim, jako tu požadanym waŝchnju ras wobdželieč.

19. Tehdom njewoczakowaŝe mlodženž dlěje, to cžinicž, ale ŝwoli hnydom do požadaneho ŝa ŝwoju woŝobu, dofelž ŝakubowu džowku lubowaŝe, a bėŝche mjese wŝchitkimi najczęknijŝchi w ŝwojeho nanowym domje.

Wón bėŝche woŝebity lubujŝch w domje; teho dla ŝwolicu teŝ druŝy muŝŝy do wobreŝanja, ŝo bėchu jemu taŝ dopomhali, ŝo by ŝo jemu po jehow požadanju ŝtało. Tola hiŝcze bė trebne, ŝo

bėchu ŝo teŝ druŝy Šichemcženjo po pŝchitkadže ŝwojeho wjetcha ŝkožowali.

20. Na to pŝchińdžeŝchtaj Šemor a jehow ŝyn Šichem pod mješczanŝte wrota a rěczęchtaj ŝ mješczanami w ŝwojim mješcze a džeŝchtaj:

21. Czi ludžo — ŝakub a jehow ŝynojo — ŝu měrni ŝ nami a chzedža w kraju pŝchewnacž a wilowacž, ŝo bėchu ŝo ježiwili, a hlej, naŝch kraj je doŝcž ŝchěroki ŝa nich ŝ jich ŝadłami, po paŝwach khodžazny; teho dla njechamy jich ŝ kraja honicž, ale chzemy ŝebi jich džowki ŝa mandželŝte bracz, a jim naŝche džowki dawacz, ŝo bėchu taŝ cžim ŝferŝcho pŝchi naŝ woŝtali — ŝ teho ŝmějemy wulki wužitk.

22. Ale tehdom chzedža woni nam ŝwolicž, ŝo bėchu pola naŝ bydlili a jedyn lud ŝ nami byli: jeli ŝo chzemy wŝchitko, ŝchtož je muŝŝte mješ nami, wobreŝacz, runje jako ŝu woni wobreŝani.

23. Cžeho dla njedyrbjeli do tajkeho wuměnenja ŝwolicž? Šich ŝtót a kubla a wŝchitko, ŝchtož woni maju, budže naŝche a ŝ tym budže naŝcha mloda, pŝchiroŝtka wulzy potrebna župa pŝchibycz: jeli ŝo my jenož jim k temu ŝwolimy, ŝo budža pola naŝ pŝchewnacž a ŝo budža jedyn lud ŝ nami.

Ša Abrahamowy czaŝ njebė Šichemŝta župa hiŝcze ŝaložena; na 12, 6 rěczi ŝo jenož wo mještnoczi Šichem. Traŝch je Šemor tule malu župu ŝaložil a ju po ŝwojim ŝynu-lubujŝchu pomjenował, ŝa kotrehož tu móžnje rěczi, ŝo bėchu ŝo jemu jehow pŝchecza ŝtało.

Wobreŝauje njeje ŝo jim jako nowa Boža ŝlužba woŝnamjenika, ŝ kotrymž mēli ŝaŝtupicž do towarŝtwa ŝ iŝraelskim Bohom, ale jenož jako nēkaŝke ŝwonkowne waŝchnje. Šda ŝo, ŝo je taŝ w ŝaŝtarŝku jedyn lud wot drugeho tele waŝchnje pŝchijał, njeŝwjaŝawŝchi na tajki ŝtutk ŝtajnje nēkaŝke nabožne ŝmyŝlenje.

Špodžimne je, ŝ kajkej wuŝtojnoŝcžu Šemor a Šichem to, ŝchtož bė jenož ŝ wažnotu ŝa njeju, ludej jako wuŝpěch ŝa wŝchón jich kraj wobraŝujetaj.

24. A woni poŝkuchachu Šemora a jehow ŝyna Šichema, kotrajž bėŝchtaj jim tutu naležnoŝcž ŝ najwjetŝchim wužitkom ŝa nich ŝtowaŝchenu woŝnamjenili, wŝchitzy, kotřiž ŝ mješczanŝkimi wrotami won a nuts khodžachu; a wobreŝachu wŝchitko, ŝchtož bėŝche muŝŝke, ŝchtož ŝ mješczanŝkimi wrotami won a nuts khodžeŝche; teŝ Šemor ŝe ŝwojimi ŝynami a ŝ muŝŝkimi ŝtawami w jehow domje wuŝonja wobreŝanje na ŝwojim czele.

II. 25—31. Na ŝeczi džeń, jako Šichemcženjo ŝahorjenja dla, ŝ ranow naŝtateho, khori ležachu, nawaliŝchtaj ŝo Šimeon a Levi do jich mēŝta, ŝo byŝchtaj wŝchěch muŝŝkich ŝadajiloj; po tym pŝchińdu jeju bratŝja, wurubja mēŝto a wotwjeddu žony a džečzi. ŝakub, naŝtrožawŝchi ŝo tuteho ŝuroweho njeŝkutka ŝwojich ŝynow, boji ŝo ŝtych ičžewkow; woni pał powołaju ŝo na ŝwoje naŝdate prawo.

25. A na ŝeczi džeń, hdžž jich boleŝche, hdžž bėchu rany woŝebje bolocne, ŝo njemóžachu ani wojowacz ani ŝo wobaracz, waŝchaj dwaj ŝakubowaj ŝynaj, Šimeon a Levi, Dininaj bratraj, kotrajž bėŝchtaj na tónle džeń jenož cžakaloj, a kotrajž bėŝchtaj, ŝo byŝchaj tajki czaŝ ŝwjedloj tamne wuměnenje wobreŝanja dla jenož ŝajiloj, kóždy ŝwój mjecz, a džeŝchaj ŝe ŝwojimi wobronjenymi wotrocžkami do mēŝta, ŝurowaj a ŝ khróblowcžu, wjedžizy, ŝo ŝo Šichemcženjo žaneho nadpada njeboja a ŝo njemóža ŝo pŝchecziwo nim wobaracz, a ŝtónzowaŝchaj wŝchitko, ŝchtož bė muŝŝke.

Wobreŝanje njebė žana ŝnadna wězka; njeŝtanje-li ŝo wone ŝ wobhladnimoŝcžu a wuŝtojnoŝcžu, dha móže ŝo cžłowjek wukrawicž, abo pŝchińdze-li woheń do rany, móže taŝ wumrjecž. Doroŝczeni dyrbja ŝo ŝŝi dny ŝ mērom do loža lehnęč; doŝpołne ŝa hosenje ŝtanje ŝo haŝle ŝa pjecž abo ičžecž njedžel, a ŝ wjetŝchu njeje tajki wobreŝany ŝ njedžel dolho khodžicž mohł.

26. Teŝ moriŝchaj wonaj Šemora a Šichema, jehow ŝyna, na kotrejuž bėŝchaj ŝo woŝebje ŝamēriloj, dofelž bėŝchaj wonaj ŝwójbnu czeŝč ŝakubowu wohańbiloj, ŝ wótrym mjeczom, ŝo ŝo jeju hněw woŝebje nad nimaj wupuŝoli; a waŝchaj ŝwoju kotru Dinu ŝ doma Šichemoweho, pŝchetož tón bėŝche ju wumozowawŝchi ju pŝchi ŝebi ŝchowal; a wonaj, wuŝonjawŝchi mjeczenje do ŝyteje wole, woteńdžeŝchaj.

ŝakubowa leŝnoŝcž je ŝo w Šimeonu a Lewiju do ŝaŝakloŝcže wuŝonjała, a ŝahorjenoŝcž ŝa nadobne powołanje wuŝwolenemu narodej pŝchidželene, je ŝo ŝabludžila do hrěcha. Tutón podawł roŝjaŝni nam, ŝajki ŝtrach ŝakubowym ŝynam hrožeŝche, ŝo budžichu ŝame džiwuchy byli, a kelko ŝanaanŝteje krowe w jich žilach czečzeŝche.

27. Duž pŝchińdžechu druŝy ŝakubowi ŝynojo, kotřiž drje ŝo dotal njebėchu wobdželili, ale tola wo wŝchěm wjedžachu a ŝe

wšchem spofojom bęchu, t sabitym a wurubichu męsto, so bęchu taf teź woni wobudlerjam po wšchem prawu farunali, so woni bęchu jich kotru slęhali.

(Pofraczowanje.)

Na póstny čas.

Stóš: Wjebel šo, o moja dušča.

Wutroba šy saczuwała,
 Esy ty jašnje spóšnala,
 Rajše šbože w ranach dawa
 Šhryštus, kiž cze lubo ma?
 Žiwjenje je w Šhryšta kwi!
 Wutroba duž do šo dži!
 Tón kiž je w šmjerczi pobyl,
 Ša naš žiwjenje je dobyl.
 Gladaj horje t wješelosežu!
 Šsedžo t noham šbóžnika,
 Šlej, te boloseže, tu cžwilu,
 Šbóžnoseže wšchaf twojei' dla,
 Šlaj, kaf wón cze warbowa,
 Šdyž mrje, winy wodawa;
 Šlaj, tón, kiž je cžerpil ša naš,
 Še šwój mēr tež pšchinješt na naš.
 Šdyž ty prošesche, wón woda,
 Wón 'šchče wšchędnje wodawa,
 Mori, šchtóž šo jemu poda,
 Žadosežiwne hręščenja,
 Njech šo twój duch pošbėhnje,
 Šeho lubosež sapal cze,
 Wón, kiž je šo ša mnje podał,
 Še nam wšchitke hręchi wodał.
 Njeboj šo w tej šwėtnej mišy,
 Njeboj šo tež cžerpjenjom,
 Šdyž cze hręch a tyšchnojež dužy,
 Šrosy tebi šmjercz a hrow,
 Šlaj, šchtóž wėri, njewumrje,
 Ššches Šhryšta dom t Wótzej dže.
 Šhryštus je w šmjerczi pobyl,
 Š węcžnom' žiwjenju naš dobyl.

Ernst Delaš.

Womłodza za studžeu.

Ssonjena bajka.

(Pofraczowanje.)

Tež wo hrabiny rěčachu czeladni jenož se strachom, so šebi Šurij, kotryž bęšche mlodu žonu jenož nělotre dny porėdko a t da- lša wohladal — hdyž by druhdy na wutwarfu šedžala — šebi hi- at njemyšlesche, so tež wona kručze a bješe wšcheho cžucža knježi. Duž dha njebęšche malo pšchewapnjenu, hdyž junu rano, hdyž bęšche šaže štanyl, dyžli druge dny, w šahrodže žónsku t blėdym woblicžom šetka, kotraž šo jemu na jeho poštrawjenje t lubošnje šrudnym hložom podžakowa.

Šurij pak šebi nješwaži, so by šo t nej do rěčow dał, tež niz na druge ranje, hdyž bęšche šo prózowal, so by ju šašo šetkal. Šenicžy jeje mješwocžo, štajnje jenaf lubošne, chžyšche wohladacz. Na jene ranje šwaži šebi, ji wonješchto najrješchich rōži pošćicžicž, kotrež bęšche t wulfej próžu a wobhladnimošczu šwjasaf. Šacžer- wjeniwšchi šo, podžakowa šo hrabinka, wosta pšchi nim štejo a da šo t nim do rěčow. Wily šynt jeje hloža wožiwu jeho wutrobu. Šnadnje hłowu pošhiliwšchi, jemu ščonežnje božemje praji. Tehdy pšchibliži šo jemu šary šahrodnik wšchón rošhorjenu, taf so bę šchošar hižo na šwarje šo pšchihotowal, dopomnjo šo, so je šebi w šahrodže rōže t richelaj wotšchęžipal. Šary šahrodnik pak do- wjedže jeho, ani šlowežka t nim njerěčžo, najprjedy do jštwy, ša- wrė tam durje a wofno, a praji jemu potom, so dyrbi šo pšchi- chodnje šhroble hladacz, so njeby šebi wjazy tajke něšchto pšche- cžiwu šwojeje knjeni šwažil. Šodobneho, žyle njewinowateho po- cžezčowanja dla bęšche knjes prjedawšcheho šchošarja wu- hnał. Šrabja by šo wupjerał kaf džiwi, hdy by tajke něšchto wuhladał; kōždy džen šamfnje hrabinku do jeje štwy, kaf ptačžka do šłoteje šłėtki, a tež šrótku šwobodu rano šahe njeby ji pšchi- šwolil, njeby-li šo kōždy wječor wokoło polnozy pjany kaf cžop do šoža lehnyl a potom špal kaf sabity, so jeho šłónzo hagle je

španja wubudži, hdyž je hižo wyškoło na njebješki wobluł pošro- cžilo. Taf ma wobuhšchka hrabinka hórki šchiz njecž. Tež pomje- dachu, so je šwojemu mandželštemu rutu podala bješe wšcheje lu- bosęze. Šeje cžezčelafownej šarschej bęšchtaj ju na to nušwalej, dokelž chžyšchtaj šwojemu džešczu t tym bljšchęžate šbože wobradžicž.

*

*

*

Šurij pošluchajche na tele šłowa t roščazym rošhorjenjom. Šchtož bęšche šarosežiwu šary šahrodnik se šwojimi šłowami chžyl dozpjecz, njebęšche šo jemu poradžilo; šahowacz chžyšche jeho pšched hrabjowym wjecženjom, by-li něšajki šakar šhonił, so šo šchošar kōždžicžke ranje t hrabinku w šahrodže šetkuje. Šeje wob- ras t šhutanym pošladanjom a šrudnym wurajom wokoło huby pšchewodžešche Šurja wšchudžom, a tajki džen mēješche ša šhubjenu, kotryž njebęšche t tym šapoczal, so by ju ponižuje poštrawil w ša- hrodže a něšajke šlowežto t jeje huby wuhšchaf.

Šodarmo rošrywšche šebi mošhy, kaf mošt ji pomhacz, ji jeje šłōdu polōžicž, ju trašch wuhšwobodžicž. Šo pak šdajche šo bješe wšcheje nadžije, kaf tež na hrabju t pjačezemi hrožęšche a je šubami šchipješche, hdyž bę ju šašo šetkal a wuhladał, kaf bęšche wona šašo potajnje šylšy ronila.

Nětk pak šta šo něhdy rano, so wona plakafche, hdyž jeho šetka, a so šo njemōžęšche šmėrowacz, a so tež mōž njemēješche, šwoje šylšy potajicž. Šhroblišcho dyžli hdy prjedy bližęšche šo ji Šurij a prošesche ju t cžichim hložom, so by jemu prajiła, cžeho dla šo taf rudži, a so mōže šebi wot njeho šlužbu žadacz, šajtu- žkuliž šebi jenož pšchęje, so chze rad ša nju cžinicž, šchtož by tež było, mošt-li jenož něšaf pomhacz.

Bęšchtaj šo šetkaloj, hdyž hušte šerki pšchi pucžu štejachu, so njemōžęšche jeju ničto t hroda widžecz. Šrabiny bęšche, jako by jeho lubosežiwne poštaranje jeje pošlednje mozy rubile; wona šha- blašche t šawzy, kotraž tam blisfo šteješche; šatrywšchi šebi wōčžka t rubišchtom, wobšunty šo a by bješ dwėla padnyła, njeby-li wón ju se šylnej rutu pšchimnył a na šawku dowjedł. Wón šyže šo t nej na šawku, a dokelž wona nješasta šdychowacz wša ju, kaf macž male džečžo, rěčęšche ji něžne šłowa do wucha, so by ju špokojil, a šošęšche ju na štrōnje a na lizo.

Šo wrōčzi jeje rošum, so šasta plakacz a so kručze ale niz njepšcheczelnimje wšchė jeho nahle lubosežiwoseže wotpošafa. Šdyž pak šo Šurij potom pšched nej pošlatny a ju prošesche, so by jemu jeho šhroblošcz wodała, dha chžyšche wona plakajzy šo na njeho pošmjecz a chžyšche jeho t tajšeho pomžowanja pošbėhnęč. Štanwšchi a pomafku dale dužy wušna jemu, cžeho dla je taf šrudna: jeje mandželški, hdyž bę byl napity je šłōdkim winom, by šo wšchón džiwi na nju hręškil, by ju ša wlošy torhal a jeje hrosyl, so jeje t nožom šchiju pšcheręšnje, jeli by tež wo jenicžki wrōšchł była šwojim pšchiblišchnošczam nješwėrna.

Šso wě, wušpawšchi šo, budže hrabja wšchė tute dživje šłowa a šutki šaprēcž; ale šchto by jeje šarukowal, so šo tajšele šrudowanja a hroženja njewošpjetuja a so šo wón ščonežnje pšched šamym šrwawnym wuhšodom njenaštrōži? Wona nima nišoho na pomož, nišoho ša pšcheczela, kotryž by ju wumohž t tuteje ha- nibneje ššłōdy.

„Macže wy něšchto tajke ša mōžne?“ woprašča šo Šurij, ko- tryž bęšche pšchi jeje rěčzi pak wobłėdnył, pak šo šacžerwjenil. Š dokelž wona jemu hnydom njewotmōłwi, ale wōtrje na njeho po- hlada, dha šo wón ššhroblu a šo jeje wušna, so chze ju t cžėłom a žiwjenjom wumōž, a so šebi žane druge myto njepšchęje, šhiba te, kotrež chze wona jemu po šwojeje miłoseži a hnadže špožčicž.

Tajšele wušnacže bęšche hnadnej knjeni wšchė šylšy wutřėlo. Wona jemu šo wušna, so njeje nišdy šwėrnijšcheho pšcheczela mēla, šhiba njeho; duž šo njekamdži, so by šo jeho šchitej dowėřila. Šo pak mēlo šo hnydom štacž, dokelž je mōžno, so nima šo ani ho- džinu dolho wjazy šwojeho žiwjenja šawješelicž. Chze-li wón jeje nješbožowne žiwjenje wuhšowacz t rěčęškej šhroblošczu, dha mēł šebi wo dnjo pucže a šrėdki ša to wumyšlicž; wo šrjedž nozy pak mēł pšches hłowne wrota do hrodu pšchincž. Šdyž hrabja špi, chžyšche jemu durjowe šłucže šradnyč. Šo wšcho dalšche mēł šo Šurij poštaracz a wšchewomilosežiwu Šōh, kotryž budže šrudowanu njewinowatošcz šchlitowacz a poradženje špožčicž.

*

*

*

Šo prajiwšchi a hišchęze ras kaf na šwoje šbože na njeho pošladawšchi wotėndže hrabinka. Šurjeje pak bęšche kaf šame šbože we wutrobje, pomyšliwšchi šebi, so jemu rjekowšte šutki a nje-

wuprajomne myto kiwa, kaŝ by ſebi ſ czeŝka hdy ſwaŝil wumyſlicy. Tak bęſche zylly dzeń wjeſely, ſo ſebi czeŝadni ſheptachu, ſo je ho hižo rano naiſſerſcho bylnje napil. Kaŝ teŝ wutroba jemu poſta-
komaſche, myſl woſta jemu tola jaŝna. Wón pſchihotowa wjcho, ſchtož ſdaſche ho jemu trebne a nuſne ſa nózne czeŝtanje, ſkaſa ſebi w huſnodnej wſy naiſſpęſchniſchi wos, prajizy, ſo ma ſa hrabju ſa-
pucžowacz, ſrjadowa wſche ſwoje knihi, kotrež męjachu ſwędęzicę, kaſ je ſa ſwojeho knjeſa džeſtał a czaſaſche potom njeſczerpliwje na dwanatu nóznu hodžinu.

Dwanacze czepeſche. Wętr howrieſche. To bęſche Turzej wulzy witane. S ſęſbu na ſhribjecze, ſ hońtwjerſkim nožom ſa paŝom džeſche do hroda. Piſches ſchleńcžane durje wuhlada, ſo ho delka hižo ſwęza miſchtri. To bę ſnamjo, ſo hrabinka tam na njeho czaſa. Wótrje pſchimny ho duri a wotewri. Tola o będa! Se ſtółza pódla duboweho blida, na kotrymž ho ſmęcžka miſchtrje-
ſche, ſtany hrabja a ſ nim wobaj jeho pſaj, kotraž njemdrje ſa-
ſchežowkaſchta. Hdyž jima j knjeſ poſiwny, lehnjſchta ho po-
ſluſchuj pod blido.

(Potracžowanje.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

Ō poſlednej powjeſczi wo pruhowanju w Budyſkim gymnajiju ma ho hiſcheže dodacz, ſo je mjeſ tymi, kotryž ſu pruhowanje wobſtali, teŝ hiſcheže drugi Serb: k. Kſchizan ſ Maleje Praha, kotryž chze leſarſtwa ſtudowacz. Teho runja je Michala ſańdže-
neho leta w Budyſchinje K. Woiz pruhowanje wotpołožił, kotryž theologiju w Lipſku ſtuduje. We wyſchſchej rjadowni gymnajiija, kotraž pſchichodne jutry poſlednje pruhowanje wotpołoži, je jedyn Serb, ſyn knjeſa ſararja Mróſaka Grodžiſchęanſkeho.

— Dotalny drugi wuczeń w Klukſchu, knjeſ Łódny, je ſapoczat tuteho mębaza ſwoje nowe ſaſtojniſtwa jako zyrkwinski wuczeń we Łudwj naſtupil.

— Pręnje ſerbſke ſemſchenje męjeſche ho ſańdžemu njeđelu Łätare w ſchiznej zyrkwi w Draždžanach. Wjedro, kaŝ hižo pſchi poſlednim ſemſchenju drugeho adventa ſańdženeho leta, bęſche hroſne a njeľubojne. Bjeſ pſcheſtačza džeſche ho deſchęzil a knęh ho mjetaſche. Gzim rjeńſche je dopoſaſmo, kaſ Serbja w Draždžanach a wotolnoſczi ſwoje ſemſchenja w maczernej ręczi lubuja, hdyž bęſche ho bohata ſerbſta wožada k ſemſchenju 1/2 12 hodžin w ſchiznej zyrkwi ſhromadžila. 195 bęſche ſpowjednych, mjenujzy 73 mužow a 122 žonow. Spowjednu wucžbu męjeſche wodžer naſchich ſerbſkich Draždžanſkich ſemſchenjom, knjeſ ſarar ryczeń ſakub ſ Njeſwacžidla a předowanje dzeržęſche knjeſ ſarar Matet ſ Ducežiny.

— Głowne bibliſke towařtwa w Draždžanach je ſažo lecžaze łopjeno roſpóſtalo ſ tej próſtwa, ſo bychmy ho pſchi zyrkwinkej kollekcze na wažny a nuſny ſkutt bibliſkeho towařtwa dopomnili, kotryž ho ſa tunje roſchęrenje ſwojateho piſma ſtara a je teŝ ſhudſchim ſamo darmo do rukow dawa. Kelto žohnowanja je ho hižo do naſchich domow pſchinjeŝlo pſches žohnowane ſkuttowanje bibliſkeho towařtwa. Ō my wemy, ſo ho ſažo nowy wudawł naiſcheje ſerbſkeje biblije we wjeſchim cziſchęžu pſchihotuje, ſa kotryž chze bibliſke towařtwa wulke wopory pſchinjeſę. Duž wopokažmy teŝ my Serbja pſchi jutrownej kollekcze, ſo ſmy tajſcho wopora hódni a podpjerajmy bibliſke towařtwa pſchi wažnym ſkuttu k roſchęrenju Božeho ſłowa ſa duchowne ſbože naiſcheho luda.

— W Sprembergu pola Nowoſalza je ho ſańdžemu njeđelu ſwjatoczne nowonatwarjem Boži dom poŝwjećil.

— Barlińſke męſchęzanſke mižioniſtwa, kotrež ſ bohatym žohnowanjom ſa hubjenych a ſabludženych wulkeho męſta ſkuttuje, ſwjećęſche 9. męrza ſwój 25lętny jubilej. Wone ſteji pod wuſtojnym wodženjom k. duchowneho Stóckera a jemu, temu mužej, kiž je wjele pſcheſęčęhanjom ſnjeſę dyrbjał, ho pſchi tej ſkladnoſczi wiſchelake ſaŝlužene pſchipoſnacze doſta. Wóh žohnuj teŝ dale wažny ſkutt, kotryž ma bohate a czeŝke džeło w ſpytowanjach a ſtrachotach wulkeho męſta. Schtož je na mižioniſkim ſwjedženju w Bulezach pſched někotrymi lętami był a ſlyſchal ſ rta knjeſa duchowneho Stóckera powjedacz wo wulkej duchownej nuſy we wulkim męſcze, ma węſcže ſahorjenu wutrobu ſa tole czeŝke, ale nuſne džeło męſchęzanſkeho mižioniſtwa.

— Wulke poraženje ſu ſažo ſendželczenjo w Afrizy po-
czerpili. Burſki general Delarey je ſ 1500 mužemi generala Methuena,

jeneho ſ naiſhmańſchich jendželſkich generalow, ſbil a pſches 1000 ſendželcžanow ſajał, mjeſ nimi generala Methuena. General Methuen bu teŝ w bitwje franjeny. ſendželczenjo dyrbja nětko-
cžucz na ſwojim czele tu njeprawdu, kotruž ſu ſ tutej wójnu cžinili.

Sczenje Lukafcha 24. ſlaw, 45.—41. ſchucžka.

Tak je piſane, a tak dyrbjeſche ſhryſtuŝ czerpicę, a na tſeczi džeń horjeſtanycę wot mornych, a dacž předowacz w ſwojim mjenje pokutu a hręchow wodacze mjeſ wiſchitimi ludžimi a ſa-
pocžecz w Jeruſalemje.

Schto dha je teho krala wiſchitlich kralow nuſowalo, takle czerpicę? Nječziſchęzi to tebe na twojej wutrobje? Ty by to był! Ty by jemu tak wjele džeła a prózy ſ twojimi hręchami nacžinil. — Ale cžeho dla? Schto ſu jehw naiſche hręchi naſtu-
pali? Hlaj, hdy by wón nječzerpil, dha bychmy my to wiſchitko węcžnje wotpokucžicę dyrbjeli. ſemu je tebe žel bylo, a teho dla je jehw luboſcž k tebi nucžila, radſcho ſam wumrjecę, hacž tebi wumrjecę dacž. Se to tebi njeuwopſchijomne? Wi teŝ; ale tak ſteji piſane, to je doſęž.

Ale tak derje, kaŝ to piſane ſteji, ſo ſhryſtuŝ wumrjel a horjeſtanyl je, a na ničim pobrachowalo njeje, ſo njeby dopjel-
njene bylo, tak derje dyrbi teŝ to wěrne byčę, to mjeno Jeſuŝ jo ho bu pſchinjeſe, ſo nětk to ewangelion praji: Dofelž waŝ tón ſſyn Boži wot wotrocžkowſtwa teho cžerta a hręcha ſwobodnych je ſčzi-
nil, pſches to, ſo je tych hręchow winu a kſoſtanje na ho wſal, injeŝl a přecz wotnjeŝl, je ſ tym tej prawdoſczi Božej doſpolnje doſęčęžinil, tak ſo niž cžert a niž waſcha wutroba ho ſakonja a Božeje prawdoſcze wjazy khowacz a waŝ ſ tym naſtróžecz njemóže, dofelž my pſches bojoſcž teje ſmjercze, we žylom žiwjenju wjazy wotrocžny hręchow byčę njeſmjercze; a ſ hręchami ničw wjazy cži-
nicę, ale dajęze ho pſchemenicę na wutrobje, w ſkuttach a myſlach. Njemęjęze ničw wjazy ſ waſchimi ſtarymi hręchami cžinicę, woni ſu ſabte, woni ſu wodate! To ho wam praji, to ho dyrbi wam předowacz.

Schtož ničw lubiche na ſwęcze njeſlyſchi, hacž: Jeſuŝ je ſa mje wumrjel, tón móže wěricę, moje hręchi ſu mi wodate. Piſchetož to jene njemóže bjeſ teho drugeho byčę. Komuž pał ſu hręchi wodate, tón wiſchal je wjeſely, ſo je wot nich wuſwobo-
dženy, a njebudže chzycę w nich wjazy woſtačę.

Tudy džełi ho ta ertna wěra a ta žiwa wěra. Gžlowjeŝ, kiž je w hręchach žiwy, hiſcheže njeje to předowanje teho ſakonja, teŝ niž teho ewangeliona prawje ſlyſchal; piſchetož tón ſakon wopokaže ſawęſęze ſwoju morjazy a tamazu móž, hdyž pſches to předowanje wo ſhryſtuſhowej ſmjerczi na ſchizju ſwoju prawu jaŝnoſcž doſtanje, a to ewangelion je móž Boža, ſbóžnych cžinicę wiſchitlich, kiž do njeho wěra.

Schtož pał je w hręchach žiwy, je njeſbožowny; tón teŝ njewę, kaŝ wjele je Jeſuŝ cžinil, ſo je wumóženy; temu ho teŝ potajkim njemóže wodacze hręchow pſchipowjedacz.

Tak rucze pał, hacž wón jeno to Ewangelion wo ſhryſtu-
ſhowej ſmjerczi a horjeſtawanju prawje ſlyſchi, tak rucze hacž jemu pſches Božu hnadu tak w myſli je, kaŝ by to jehw teŝ něſchto naſtupalo, dha budže teŝ hnydom jemu móž wopokaſacz, mjenujzy, teho morweho ſbudžicę a wožiwicę a temu naſtróžanemu hręchniſej troſcht do wutrobny pſchipowjedacz: w mjenu Jeſuŝa leži to wo-
dacze twojich hręchow.

Schtož to cžita, tón kęžbuj na to, a njeľladaj na to mjeno Jeſuŝ jeno tak ſwjećęnje, ale pytaj je ſnutska, jako jedyn, kiž chze rad ſbóžny byčę wot ſwojich hręchow; dha budže wón wo-
dacze hręchow, žiwjenje a ſbóžnoſcž we nim namaſacz.

Daliſche dobrowólne dary ſa wbohe armeniſke ſyroty:

Ō Michalſkeje wožady pſches knjeſa ſararja Kádu:	
W. a S. w Gžichonžach (kóždy po 3 hr.)	6 hr.
L. w ſeńkžach	2 =
Wud. Kr. w Budyſchinje	4 =

Gromadže 12 hr.

W mjenje wobohich ſyrotow praji wutrobny džaf

Gólcę, redaktor.